

BĀ•LĀ• JELEN

ĀĀEtrtek, 10 ĀĀnor 2011

Bylo tomu tak za dva tĀ™i roky mého horského chalupaĀ™ení. V místní hospĀ™dce se stalo zvykem drĀ™et Ā•ernou hodinku. Pouze pĀ™i praskání polen v krbových kamnech a vyprávĀ™ly se historky o horských skĀ™ítcích, vílách, Krakonošovi a

KaĀ™dý musel pĀ™idat svĀ™j díl. Byl jsem stále ještĀ™ „tenovej" a tak jsem se pouze zmínil, Ā™e se mi z bílém jelenu... Chlapi na sebe koukli, ten nejstarší, mne poplácal po zádech a varoval, abych si dával pozor - bílý jelen Ā™e vĀ™stí nekalotu. Na pohádky nevĀ™Ā™ím a tak vše jsem pustil z hlavy. Zima pĀ™ešla v pĀ™edjaĀ™í krásné jaro, pak léto plné turistĀ™ a pak jsem doĀ™kal - pĀ™išla doba jelení Ā™íje. Doba, kdy nevydrĀ™ím doma a vše mne táhne ven na stránĀ™, louky a paseky. Ale znáte to, nic netrvá vĀ™Ā™nĀ™ a tím ménĀ™ na horách. Ten den se najednou bez varování se zatáhlo a spustilo se boĀ™í dopuštĀ™ní. Nebylo na krok vidĀ™t a zjistil jsem, Ā™e nevím kudy kam, kde je moje chalupa... ChtĀ™l jsem udĀ™lat pár krokĀ™ a schovat se, ale pĀ™ede mnou stal - kde se vzal tu se vzal bílý jelen... Nebudu to protahovat, stejnĀ™ neuvĀ™Ā™íte. Jak vidíte, do chalupy jsem se dostal bez úhony... Ale do konce m dnĀ™ si budu pamatovat - „uctívej duchy hor".-doktor-